



Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

14 юни 2016 година *

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Координация на системите за социална сигурност — Регламент (ЕО) № 883/2004 — Член 4 — Равно третиране в областта на достъпа до социалноосигурителните обезщетения — Право на пребиваване — Директива 2004/38/ЕО — Национално законодателство, което не допуска отпускането на някои семейни надбавки или на данъчен кредит във връзка с отглеждането на дете на граждани на другите държави членки, които нямат право на законно пребиваване“

По дело C-308/14

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 258 ДФЕС на 27 юни 2014 г.,

Европейска комисия, за която се явяват D. Martin и M. Wilderspin, в качеството на представители,

ищец,

срещу

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват M. Holt и J. Beeke, в качеството на представители, подпомагани от J. Coppel, QC,

ответник,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, F. Biltgen, E. Levits, M. Berger (докладчик) и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юни 2015 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 октомври 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

- 1 С исковата си молба Европейската комисия иска от Съда да установи, че като изисква от заявителите на семейни надбавки или на данъчен кредит във връзка с отглеждането на дете да имат право на пребиваване в Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, тази държава членка не е изпълнила задълженията си по член 4 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване (ОВ L 166, 2004, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12).

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 883/2004

- 2 Член 1, букви й) и щ) от Регламент № 883/2004 съдържа следните определения:

„За целите на настоящия регламент:

[...]

й) „пребиваване“ означава мястото, където лицето обичайно пребивава;

[...]

щ) „семеини обезщетения“ са всички обезщетения в натура или парични обезщетения, предназначени за покриване на семеини разходи, с изключение на плащанията за издръжка и специалните помощи при раждане на дете или осиновяване, посочени в приложение I“.

- 3 Член 3, параграф 1, буква й) от този регламент предвижда:

„Настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социално осигуряване:

[...]

й) семеини обезщетения“.

- 4 Член 4 от посочения регламент, озаглавен „Равно третиране“, гласи:

„Освен ако друго не е предвидено в настоящия регламент, лицата, за които се прилага настоящият регламент получават същите обезщетения и имат същите задължения съгласно законодателството на която и да е държава членка, както нейните граждани“.

- 5 Съгласно член 11, параграфи 1 и 3 от същия регламент:

„1. Лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с настоящия дял.

[...]

3. Съгласно членове 12—16:

[...]

а) всяко друго лице, към което букви а)—г) не се прилагат, е подчинено на законодателството на държавата членка по пребиваване, без да се засягат останалите разпоредби на настоящия регламент, гарантиращи му обезщетения съгласно законодателството на една или повече други държави членки“.

6 Член 67 от Регламент № 883/2004 гласи:

„Лице има право на семейни обезщетения в съответствие със законодателството на компетентната държава членка, включително за членовете на неговото семейство, които пребивават в друга държава членка, както ако те пребивават в предишната държава членка. [...]“.

Регламент (ЕО) № 987/2009

7 Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 284, 2009 г., стр. 1) предвижда в член 11, озаглавен „Елементи за определяне на пребиваването“:

„1. При различия в становищата на институциите на две или повече държави членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната и информацията относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват:

- а) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави членки;
- б) положението на лицето, включително:
 - i) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост;
 - ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето;
 - iii) упражняването на неплатена дейност;
 - iv) когато става въпрос за студенти, източникът на техните доходи;
 - v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му;
 - vi) държавата членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане.

2. Когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице“.

Директива 2004/38/ЕО

- 8 Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 2004 г., стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56) гласи в член 7, озаглавен „Право на пребиваване за повече от три месеца“:

„1. Всички граждани на Съюза имат право да пребивават на територията на друга държава членка за срок, по-дълъг от три месеца, ако те:

- а) са работници или самостоятелно заети лица в приемащата държава членка; или
- б) притежават достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка през времето си на пребиваване и притежават пълно здравно застрахователно покритие в приемащата държава членка; или
- в)
 - са записани в частно или държавно учебно заведение, акредитирано или финансирано от приемащата държава членка въз основа на нейното законодателство или административна практика, с основната цел да преминат курс на обучение, включително професионално обучение, и
 - притежават пълно здравно застрахователно покритие в приемащата държава членка и убедят съответните национални власти, посредством декларация или други равностойни средства, избрани от тях, че притежават достатъчни финансови средства за себе си и за членовете на семейството си, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка през времето си на пребиваване; или
- г) са членове на семейството, придружаващи или присъединяващи се към гражданин на Съюза, който отговаря на условията, посочени в букви а), б) или в).

[...]

3. За целите на параграф 1, буква а) гражданин на Съюза, който вече не е работник или самостоятелно заето лице, запазва статуса си на работник или самостоятелно заето лице при следните обстоятелства:

- а) той/тя временно не е в състояние да работи поради болест или злополука;
- б) той/тя се намира в надлежно регистрирана принудителна безработица, след като е бил/а зает/а в продължение на повече от една година и се е регистрирал/а като търсецо работа лице в съответното бюро по труда;
- в) той/тя се намира в надлежно документирана принудителна безработица, след като е изтекъл срочен трудов договор със срок по-кратък от една година или след като е станал/а принудително безработен/на през първите дванадесет месеца и се е регистрирал/а като търсецо работа лице в съответното бюро по труда. В този случай статусът на работник се запазва за не по-малко от шест месеца;

г) той/тя започне професионално обучение. Освен ако той/тя не е принудително безработен/а, запазването на статуса на работник изисква обучението да бъде свързано с неговата/нейната предишна заетост.

[...]“.

9 Съгласно член 14, параграфи 1—3 от тази директива:

„1. Гражданите на Съюза и членовете на техните семейства притежават правото на пребиваване, предвидено в член 6, дотогава, докато не се превърнат в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка.

2. Гражданите на Съюза и членовете на техните семейства притежават правото на пребиваване, предвидено в членове 7, 12 и 13, дотогава, докато отговарят на условията, посочени в тези членове.

В конкретните случаи, при които съществува основателно съмнение относно това, дали гражданин на Съюза или членове на неговото/нейното семейство отговарят на условията, посочени в членове 7, 12 и 13, държавите членки имат право да проверяват дали тези условия са изпълнени. Проверката не се извършва регулярно.

3. Мярката експулсиране не може да бъде автоматична последица от прибягване от страна на гражданин на Съюза или от страна на членове на неговото/нейното семейство до системата за социално подпомагане на приемащата държава членка“.

10 Съгласно член 15, параграф 1 от посочената директива:

„Процедурите, предвидени от членове 30 и 31, се прилагат по аналогия за всички решения, ограничаващи свободното движение на граждани на Съюза и на членове на техните семейства от съображения, различни от тези, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве“.

11 Член 24 от същата директива, озаглавен „Еднакво третиране“, гласи:

„1. При спазване на конкретните разпоредби, изрично предвидени в Договора и вторичното законодателство, всички граждани на Съюза, които пребивават въз основа на настоящата директива на територията на приемащата държава членка, се ползват с третиране, еднакво с третирането на гражданите на тази държава членка в рамките на обхвата на приложение на Договора. Това право се разпростира и включва членовете на семейството, които не са граждани на държава членка и които имат право на пребиваване или постоянно пребиваване.

2. Чрез дерогация от параграф 1 приемащата държава членка не се задължава да предостави право на социално подпомагане през първите три месеца на пребиваване или при необходимост, по-дългия срок, регламентиран в член 14, параграф 4, буква б), нито се задължава преди придобиването на право на постоянно пребиваване да отпуска финансова помощ за издръжка за обучение, включително и за професионално обучение, състояща се от безвъзмездна помощ или студентски заеми за лица, различни от работници или самостоятелно заети лица, лица, които запазват такъв статус и членове на техните семейства“.

Правото на Обединеното кралство

Правната уредба относно семейните надбавки

- 12 Член 141 от Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (Закон от 1992 г. относно социалноосигурителните вноски и обезщетения, наричан по-нататък „законът от 1992 г.“) предвижда:

„Всяко лице, което издържа едно или повече деца или младеж, който може да бъде взет предвид през конкретна седмица, има право, на основание на предвиденото в настоящия раздел от този закон, на надбавки [...] за съответната седмица за детето или за всяко от децата, които издържа, или за младежите, които могат да бъдат взети предвид“.

- 13 Надбавките, посочени в член 141 от закона от 1992 г. (наричани по-нататък „семейните надбавки“), са обезщетение, чиято цел е именно да покрие отчасти разходите, понесени от дадено лице, което издържа едно или повече деца. Те могат да се изплащат за всяко дете, като сумата, приведена за първото дете, е по-голяма от приведената за всяко следващо. Надбавките представляват универсално обезщетение, независимо от вноски, разходите за което се финансират най-общо от данъци. Заявилите семейни надбавки, които разполагат с по-високи доходи, обаче са обложени с данъчно задължение, по силата на което трябва да преотстъпят сума, равна най-много на полученото обезщетение.

- 14 Член 146 от закона от 1992 г. гласи:

„1) Не се изплащат седмични семейни надбавки за дете или младеж, който може да бъде взет предвид, освен ако то/той не се намира във Великобритания през съответната седмица.

2) Няма право на седмични семейни надбавки лице, освен ако не се намира във Великобритания през съответната седмица.

3) Могат да бъдат определени обстоятелства, при които за целите на точки 1) и 2) по-горе всяко лице трябва да се третира като намиращо се или не във Великобритания“.

- 15 Член 23 от Child Benefit (General) Regulations 2006 (SI 2006/223) [(обща) наредба от 2006 г. в областта на семейните надбавки, наричана по-нататък „наредбата от 2006 г.“] предвижда:

„1) Лице, което не пребивава постоянно в Обединеното кралство, трябва да се счита за ненамиращо се във Великобритания за целите на член 146, параграф 2 от [закона от 1992 г.].

2) Параграф 1 не се прилага към длъжностно лице на Короната, което е на служба в чужбина, или към неговия съпруг(а).

3) Лице, което се намира във Великобритания, тъй като е изведено, експулсирано или поради друга законова забрана е напуснало територията на друга държава членка към Великобритания, трябва да се счита като обикновено пребиваващо в Обединеното кралство.

4) Всяко лице, което е подало заявление за семейни надбавки, считано от 1 май 2004 г., и няма право на пребиваване в Обединеното кралство, трябва да се счита за ненамиращо се на територията на Великобритания за целите на член 146, параграф 2 от закона от 1992 г.“

- 16 Подобни разпоредби съществуват за заявленията за семейни надбавки, подадени в Северна Ирландия. От една страна, става въпрос за член 142 от Social Security Contributions and Benefits (Northern Ireland) Act 1992 [Закон (на Северна Ирландия) от 1992 г. относно

социалноосигурителните вноски и обезщетения], като тази разпоредба изисква заявителят да се намира „в Северна Ирландия“ през разглежданата седмица, а от друга страна, за член 27 от (общата) наредба от 2006 г., който определя условия, подобни на предвидените в член 23 от тази наредба по отношение на заявките, подадени във Великобритания.

Правната уредба относно данъчния кредит

17 Tax Credits Act 2002 (Закон от 2002 г. за данъчния кредит) предвижда данъчен кредит във връзка с отглеждането на дете. Този режим е въведен според уточненията, направени от Обединеното кралство в писмената му защита, за да се прегрупира помощта за семействата в данъчния и социалния режим в рамките на едно-единствено социално обезщетение, като посоченият режим включва няколко вече съществуващи форми на помощ при условие на средства в полза на децата. Целта, преследвана с въвеждането на този закон, била борбата с бедността, засягаща децата. Данъчният кредит във връзка с отглеждане на деца се изплаща на лицето или лицата, които са отговорни за едно или повече деца (член 8 от Закона от 2002 г. за данъчния кредит). Размерът му е обвързан със средствата на съответните лица, като степенуваните обезщетения се изплащат според броя на децата в семейството и когато доходите на последното надхвърлят определен праг. Данъчният кредит замества откъслечни обезщетения, обосновани с издръжката на деца, които са се изплащали на получателите на обезщетения, чието предоставяне и размер са били обусловени от средствата на заявителите. Данъчният кредит във връзка с отглеждането на деца е обезщетение, разходите за което се финансират най-общо от данъци.

18 Член 3 от Закона от 2002 г. за данъчния кредит, озаглавен „Заявления“, предвижда:

„[...]

3) Заявление за данъчен кредит може да се подаде:

- а) съвместно от членовете на двойка, и двамата от които са навършили шестнадесет години и се намират в Обединеното кралство, или
- б) от лице, което е навършило поне шестнадесет години и което се намира в Обединеното кралство, но няма право да подава заявление на основание буква а) (съвместно с друго лице).

[...]

7) Могат да бъдат определени обстоятелства, при които за целите на настоящата част дадено лице трябва да се третира като намиращо се или не в Обединеното кралство“.

19 Член 3 от Tax Credits (Residence) Regulation 2003 (SI 2003/654) [Наредба от 2003 г. за данъчните кредити (пребиваване)] гласи:

„1) Лице, което не пребивава обикновено в Обединеното кралство, трябва да се счита за ненамиращо се в Обединеното кралство за целите на част 1 от Закона от 2002 г. за данъчния кредит.

[...]

4) За целите на данъчния кредит за работещи лица за обичайно пребиваващо в Обединеното кралство трябва да се счита лице, което упражнява тук правата си на работник съгласно Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета [от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, 1968 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11)], изменен с [Директива № 2004/38], или

съгласно Регламент (ЕИО) № 1251/70 на Комисията [от 29 юни 1970 година относно правото на работници да останат на територията на държава членка след като са били наети в същата държава (ОВ L 142, 1970 г., стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 23)], или което има право на пребиваване в Обединеното кралство съгласно [Директива № 2004/38].

- 5) За целите на част 1 от Закона от 2002 г. за данъчния кредит дадено лице трябва да се счита за ненамиращо се във Великобритания,
- а) ако подаде заявление за данъчен кредит във връзка с отглеждането на дете [...], считано от 1 май 2004 г., и
 - б) ако няма право на пребиваване в Обединеното кралство“.

Immigration Act 1971

20 Съгласно член 2 от Immigration Act 1971 (Закон от 1971 г. за имиграцията):

„Декларация за правото на пребиваване в Обединеното кралство

1) По силата на настоящия закон право на пребиваване в Обединеното кралство има лице, което е:

- а) британски гражданин или
- б) гражданин на Британската общност на нациите и което
 - i) точно преди влизането в сила на British Nationality Act 1981 [(Закон от 1981 г. за британското гражданство)] е било гражданин на Британската общност на нациите с право на пребиваване в Обединеното кралство по силата на член 2, параграф 1, буква d) или на член 2, параграф 2 от настоящия закон в редакцията му, действаща в онзи момент, и което
 - ii) междувременно не е преставало да бъде гражданин на Британската общност на нациите. [...].“

Процедура, предхождаща съдебното производство

- 21 След като е получила множество оплаквания от граждани на други държави членки, пребиваващи в Обединеното кралство, които се жалват за това, че компетентните британски органи са им отказали ползването на някои социални обезщетения, с мотива че нямат право на пребиваване в тази държава членка, през 2008 г. Комисията изпраща на последната искане за разясняване.
- 22 С две писма, от 1 октомври 2008 г. и 20 януари 2009 г., Обединеното кралство потвърждава, че съгласно националното законодателство, докато правото на пребиваване в Обединеното кралство е предоставено на всички граждани на тази държава членка, при определени обстоятелства се приема, че гражданите на други държави членки нямат това право. Според Обединеното кралство това ограничение се основава на понятието за право на пребиваване по смисъла на Директива 2004/38 и на ограниченията на това право, установени с посочената директива, по-специално що се отнася до изискването икономически неактивно лице да притежава достатъчно средства с цел да не се превърне в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка.

- 23 На 4 юни 2010 г. Комисията изпраща на Обединеното кралство уведомително писмо относно разпоредбите от законодателството му, които предвиждат, че за да бъдат допуснати да се ползват от някои обезщетения, заявителите трябва като предварително условие, за да се считат за обичайно пребиваващи в Обединеното кралство, да имат правото на пребиваване в него (наричано по-нататък „критерият за правото на пребиваване“).
- 24 С писмо от 30 юли 2010 г. Обединеното кралство отговаря на уведомителното писмо, като посочва, че националната му система не е дискриминационна и че критерият за правото на пребиваване е обоснован като пропорционална мярка, чиято цел е да гарантира, че обезщетенията се изплащат на достатъчно интегрирани в Обединеното кралство лица.
- 25 На 29 септември 2011 г. Комисията издава мотивирано становище, на което Обединеното кралство отговаря с писмо от 29 ноември 2011 г.
- 26 Тъй като не е удовлетворена от този отговор, Комисията предявява настоящия иск.

По иска

По обхвата на иска

- 27 Предвид решението от 19 септември 2013 г., Вреу (C-140/12, EU:C:2013:565), Комисията решава да ограничи иска си до семейните надбавки и до данъчния кредит във връзка с отглеждането на дете (наричани по-нататък „разглежданите социални обезщетения“), изключвайки „специалните парични обезщетения, независещи от вноски“, които също са били предмет на мотивираното становище и които съгласно това решение на Съда могат да се квалифицират като „социално подпомагане“ по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38.

По съществуването на спора

Доводи на страните

- 28 Главното твърдение за нарушение на Комисията срещу Обединеното кралство се състои във факта, че като изисква от заявителя на разглежданите социални обезщетения да отговаря на критерия за правото на пребиваване, за да се счита за обичайно пребиваващ в тази държава членка, Обединеното кралство е прибавило условие, което не съществува в Регламент № 883/2004. Това условие лишавало лицата, които не го изпълняват, от обезпечаването, предвидено в законодателството в областта на социалното осигуряване в една от държавите членки, обезпечаване, което въпросният регламент имал за цел да осигури.
- 29 Според Комисията съгласно член 11, параграф 3, буква д) от Регламент № 883/2004 икономически неактивно лице по принцип е подчинено на законодателството на държавата членка по пребиваване. В това отношение член 1, буква й) от този регламент определя „пребиваването“ за целите на въпросния регламент като мястото, където лицето обичайно пребивава, като понятието „обичайно пребиваване“ има самостоятелно значение в правото на Съюза.
- 30 За Комисията според постоянната практика на Съда, и по-специално според точка 29 от решение от 25 февруари 1999 г., Swaddling (C-90/97, EU:C:1999:96), това понятие означава мястото, където се намира обичайният център на интереси на съответното лице. С оглед на определянето на този център на интереси следвало да се вземат предвид по-специално семейното положение на работника, причините, поради които се е преместил,

продължителността и непрекъснатостта на пребиваването му, фактът, че разполага при необходимост с постоянна работа, и намерението му, както може да се изведе от всички надлежни обстоятелства.

- 31 По-специално това място трябвало да се определи в зависимост от фактическите обстоятелства и от положението на съответните лица, независимо от правния им статут в приемащата държава членка и от това дали имат или не право на пребиваване на нейна територия въз основа например на Директива 2004/38. Следователно Регламент № 883/2004 предоставял специфично значение на понятието за пребиваване, което не зависело от значението му в други актове на правото на Съюза или в националното право и което не е обусловено от евентуални предварителни законови условия.
- 32 Целта на член 11 от Регламент № 883/2004 била не да се хармонизира материалното право на държавите членки, а по-скоро да се създаде система от съгласителни норми, която да доведе до отнемане от националния законодател на правомощието да определи обхвата и условията за прилагане на собственото му национално законодателство в областта. Следователно целта, преследвана с тази система, била, от една страна, да се гарантира прилагането на един-единствен режим на социално осигуряване, а от друга страна, да не се допусне лицата, посочени в Регламент № 883/2004, да бъдат лишени от защита в областта на социалното осигуряване поради липса на приложимо законодателство по отношение на тях.
- 33 При условията на евентуалност Комисията изтъква, че като налага условие спрямо правото на определени социалноосигурителни обезщетения, което е автоматично изпълнено от собствените му граждани, каквото е критерият за правото на пребиваване, Обединеното кралство създава положение на пряка дискриминация спрямо гражданите на други държави членки и в резултат на това нарушава член 4 от Регламент № 883/2004.
- 34 Според Комисията в хода на досъдебното производство Обединеното кралство е променило становището си, поддържайки на първо време, че критерият за правото на пребиваване не е едно от обстоятелствата, които трябва да се проверят, за да се определи дали дадено лице пребивава обичайно в тази държава членка, а впоследствие — че става въпрос за условие, различно от обичайното пребиваване, което е дискриминационно, но обосновано.
- 35 В това отношение, като се позовава на заключението на генералния адвокат по делото, довело до постановяване на решението от 13 април 2010 г., Bressol и др. (C-73/08, EU:C:2010:181), Комисията приема, че критерият за правото на пребиваване представлява пряка дискриминация, основаваща се на гражданство, доколкото става въпрос за условие, което се прилага единствено по отношение на чужденците, тъй като британските граждани, които пребивават в Обединеното кралство, автоматично отговарят на това условие.
- 36 От друга страна, дори да трябва да се приеме, че критерият за правото на пребиваване въвежда единствено непряка дискриминация, както твърди Обединеното кралство, според Комисията то не е представило нито един довод, който да позволи да се приеме, че разглежданото неравно третиране е подходящо и пропорционално спрямо целта, преследвана от съответното национално законодателство, която е да гарантира наличието на действителна връзка между заявителя на обезщетението и приемащата държава членка.
- 37 Освен това Комисията оспорва изтъкнатия от Обединеното кралство довод, че икономически неактивните лица не следвало да се превръщат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка, освен ако тези лица са в определена степен достатъчно свързани с тази държава. Комисията приема, че приемащата държава членка иска да се увери, че е налице връзката, която заявителят на обезщетението поддържа с тази държава, но в случая на социалноосигурителните обезщетения самият законодател на Съюза посредством Регламент № 883/2004 определя средствата, с които да се провери съществува ли тази връзка, а именно в

конкретния случай благодарение на критерия за обичайното пребиваване, без държавите членки да могат да изменят разпоредбите на въпросния регламент или да поставят допълнителни изисквания.

- 38 В писмената си защита Обединеното кралство оспорва главното твърдение за нарушение на Комисията, позовавайки се по-специално на решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565, т. 44), в което Съдът, след като отхвърля доводи, идентични на изтъкнатите от Комисията в конкретния случай, приема, че „по принцип няма пречка за това предоставянето на социални обезщетения на икономически неактивни граждани на Съюза да се поставя в зависимост от изискването те да отговарят на условията за придобиване на право на законно пребиваване в приемащата държава членка“.
- 39 Обединеното кралство уточнява, че Съдът е приел също, че член 70, параграф 4 от Регламент № 883/2004, който подобно на член 11 от него предвижда „стълковителна норма“, имаща за цел да се избегне едновременното прилагане на няколко национални законодателства към едно и също положение и да не се допусне лицата, попадащи в приложното поле на посочения регламент, да бъдат лишени от защита в областта на социалната сигурност поради липса на приложимо законодателство по отношение на тях, няма за цел да определи материалноправните условия за възникването на правото на разглежданите социални обезщетения, а именно специалните парични обезщетения, независещи от вноски, така че по принцип тези условия трябва да се определят в законодателството на всяка държава членка. Според Обединеното кралство същата логика се прилага към стълковителната норма, предвидена в член 11 от Регламент № 883/2004, имаща същата задача като член 70, параграф 4 от посочения регламент, който се отнася по-специално до специалните парични обезщетения, независещи от вноски, що се отнася до определяне на приложимото към заявителя законодателство.
- 40 По отношение на твърдението за нарушение, изтъкнато от Комисията при условията на евентуалност, което е изведено от наличието на пряка дискриминация и е посочено в точка 33 от настоящото решение, Обединеното кралство твърди, че това твърдение не е изтъкнато в мотивираното становище, изпратено му от Комисията в хода на досъдебното производство, и че се появява за първи път в исковата молба, така че следвало да се отхвърли като недопустимо от Съда.
- 41 Освен това тази държава членка изтъква, че Съдът вече многократно е приемал, че може да се изисква законно от икономически неактивни граждани на Европейския съюз да представят доказателство за това, че разполагат с право на пребиваване, за да могат да се ползват от социалноосигурителни обезщетения, и че в Директива 2004/38 законодателят на Съюза изрично разрешава на приемащите държави членки да подчинят намесата си на такова условие, за да не се превърнат посочените граждани в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на тези държави. Принципът на равно третиране, посочен в член 4 от Регламент № 883/2004, трябвало да се тълкува във връзка с това основно изискване.
- 42 Накрая, Обединеното кралство отбелязва, че проверката на критерия за правото на пребиваване е само едно от трите кумулативни условия, които трябва да бъдат изпълнени, за да се установи, че заявителят „се намира“ в Обединеното кралство по смисъла на националното законодателство. Другите две условия, а именно присъствието на територията и обичайното пребиваване, можели да бъдат или да не бъдат изпълнени независимо от гражданството на заявителя, така че британски гражданин не отговарял автоматично на условието дали „се намира“ в Обединеното кралство, което дава право на разглежданите социални обезщетения.
- 43 Безспорно Обединеното кралство признава, че тези условия са по-лесно изпълними от собствените му граждани отколкото от тези на други държави членки и че става въпрос за непряко дискриминационна мярка. Като се позовава обаче на съображенията на Съда в

точка 44 от решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565), и като изхожда от подобен контекст, тази държава членка приема, че мярката е обективно обоснована от необходимостта да се защитят публичните финанси, тъй като разглежданите социални обезщетения се финансират не от вноските на ползвателите, а от данъците. От друга страна, нищо не посочвало, че тази мярка била непропорционална за постигане на преследваната цел според изложеното в точки 71—78 от това решение на Съда.

- 44 В репликата си Комисията изтъква по отношение на главното твърдение за нарушение, че решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565), се отнасяло единствено до прилагането на Директива 2004/38 към специалните парични обезщетения, независещи от вноски, които притежават едновременно характеристиките на социално осигуряване и социално подпомагане, докато настоящото дело се отнася до две семейни обезщетения по смисъла на член 3, параграф 1, буква й) от Регламент № 883/2004, т.е. до действителни социалноосигурителни обезщетения, към които Директива 2004/38 не се прилага. В това отношение Комисията подчертава съществуването на проблем в точка 44 от това решение поради разлики в превода между текстовете на английски и немски език, като първият използва понятията „*social security benefits*“ („социалноосигурителни обезщетения“), докато във втория, който е автентичният, е употребено по-широкото понятие за „*Sozialleistungen*“ („социални обезщетения“).
- 45 Освен това Комисията поддържа, че законодателството на Обединеното кралство, вместо да насърчава свободното движение на гражданите на Съюза, което представлява основополагащата цел, преследвана от законодателството на Съюза в областта на координиране на системите за социално осигуряване, го възпрепятства, като въвежда пречка пред тази свобода, която е под формата на дискриминация, основаваща се на гражданството. Последницата от това била, че дадено лице може да няма право на разглежданите социални обезщетения нито в държавата си по произход, в която не пребивава повече обичайно, нито в приемащата държава, ако няма право на пребиваване в последната.
- 46 Накрая, по отношение на твърдението за нарушение, изтъкнато при условията на евентуалност, Комисията оспорва тълкуването на Обединеното кралство на стълкновителната норма, предвидена в член 11 от Регламент № 883/2004, тъй като от решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565), ставало ясно, че принципът, че държавите членки могат да наложат законно ограничения, за да избегнат възможността гражданин на Съюза, когото приемат, да се превърне в неприемлива тежест за тяхната система за социално подпомагане, е ограничен до социалното подпомагане и не обхваща социалноосигурителните обезщетения.
- 47 Освен това по отношение на евентуално обосноваване на условието, свързано с критерия за правото на пребиваване, Комисията поддържа, че Обединеното кралство не е изтъкнало нито едно обстоятелство относно пропорционалността му предвид целта, преследвана от националното законодателство. Тестът за „правото на пребиваване“, а именно проверката на критерия за правото на пребиваване, бил автоматичен механизъм, който възпрепятствал системно и неизбежно заявителите, които не отговарят на този критерий за получаване на обезщетенията, независимо от личното им положение и от степента, в която са плащали данъци и са внасяли социалноосигурителни вноски в Обединеното кралство. Следователно този механизъм на позволявал сложната индивидуална преценка, която Съдът възлага на приемащите държави членки според решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565).
- 48 В дубликата си Обединеното кралство настоява, че националното му право е приложимо съгласно стълкновителната норма, предвидена в Регламент № 883/2004, и че дадено лице, чието обичайно пребиваване се намира на неговата територия, въпреки всичко може да няма право на разглежданите социални обезщетения.

- 49 По отношение на разликите в текстовете на различните езици на решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565), Обединеното кралство смята, че изразът „*social benefits*“ е по-широк от „*social security benefits*“ и че ако в решението Съдът е приел първият израз вместо втория в текстовете на английски и френски, това обстоятелство разширява приложното поле на принципа, посочен в точка 44 от посоченото решение, който обхваща и социалноосигурителните плащания. Според тази държава членка от това решение по никакъв начин не следва, че изложените от Съда съображения се ограничавали изключително до специалните парични обезщетения, независещи от вноски, което, от друга страна, се потвърждава от решението от 11 ноември 2014 г., Dano (C-333/13, EU:C:2014:2358).
- 50 Освен това според Обединеното кралство е трудно да се приеме, че държавите членки не са длъжни да изплатят специалните парични обезщетения, независещи от вноски, които гарантират минимална издръжка на живота на гражданите на Съюза, които нямат право на пребиваване, докато за разлика от това имали задължението да им изплатят обезщетения като разглежданите социални обезщетения, които надхвърлят осигуряването на минимална издръжка на живота, при положение че последните обезщетения, след като са финансирани от данъци, могат да представляват неприемлива тежест за публичните финанси на приемащата държава членка по смисъла на решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565).
- 51 Обединеното кралство добавя, че разглежданите социални обезщетения във всеки случай имат характеристики, типични за социалното подпомагане, въпреки че не става въпрос за изискуемо условие, за да се приложи принципът, установен в решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565), който се отнася до „социалните обезщетения“ най-общо, и до разглежданите социални обезщетения. Според тази държава членка в решението от 11 ноември 2014 г., Dano (C-333/13, EU:C:2014:2358), Съдът е потвърдил, че само икономически неактивните граждани на Съюза, чието пребиваване отговаря на условията, посочени в член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38, могат, що се отнася до достъпа до социалните обезщетения, да изискват еднакво третиране с гражданите на тази държава членка.
- 52 Накрая, тази държава членка изтъква, че като поддържа за първи път в репликата си, че критерият за правото на пребиваване е „автоматичен механизъм“, който не позволява да се направи преценка на обстоятелствата в конкретния случай, както изисква Съдът в решението от 19 септември 2013 г., Brey (C-140/12, EU:C:2013:565), Комисията изтъква ново нарушение, което на това основание трябва да се обяви за недопустимо съгласно член 127 от Процедурния правилник на Съда.
- 53 Освен това Обединеното кралство посочва, че схващането за функционирането на критерия за правото на пребиваване, както то е представено от Комисията в новото твърдение за нарушение, е погрешно. На практика административната служба, която управлява разглежданите социални обезщетения, вземала предвид, наред с други данни, и информацията, предоставена от Department for Work and Pensions (трудов и пенсионен отдел), за да определи дали дадено лице е имало право на социалното подпомагане. Тази информация позволявала на службата да определи дали заявителят има право на пребиваване в Обединеното кралство и дали следователно може да се ползва от разглежданите социални обезщетения. Когато не е възможно да определи дали заявителят има или не право на пребиваване, се пристъпвало към индивидуална оценка на личното му положение, включително що се отнася до социалните вноски, които е плащал, както и до факта, че търси активно работа и има вероятност действително да бъде назначен на работа.

Съображения на Съда

– По квалификацията на разглежданите социални обезщетения

- 54 За да се разгледа основателността на настоящия иск за неизпълнение на задължения, се налага от самото начало да се определи дали разглежданите социални обезщетения трябва да се квалифицират като „обезщетения съгласно социалното подпомагане“ или като „социалноосигурителни обезщетения“.
- 55 В това отношение следва да се припомни, че искът за неизпълнение на задължения се отнася до семейните надбавки (*child benefit*) и до данъчния кредит във връзка с отглеждането на дете (*child tax credit*), а именно две парични обезщетения, които имат за цел да допринесат за покриването на семейните разходи и които са финансирани не от вноските на ползвателите, а от задължителното данъчно облагане.
- 56 Нито едно от тези обезщетения не е включено от Обединеното кралство в приложение X към Регламент № 883/2004, като страните не спорят, че не става въпрос за специалните парични обезщетения, независещи от вноски, по смисъла на член 70 от посочения регламент.
- 57 По отношение на семейните надбавки, от член 141 от закона от 1992 г. става ясно, че всяко лице, което издържа поне едно дете, има право на седмични надбавки за всяко дете съгласно разпоредбите на този закон.
- 58 Безспорно е, че семейните надбавки представляват социално обезщетение, предназначено по-специално да компенсира отчасти разходите, които трябва да понесе лице, издържащо едно или повече деца. По принцип става въпрос за универсално обезщетение, което се предоставя на всяко лице по негово заявление. Заявителите, които имат високи доходи, обаче трябва да възстановят в рамките на данъчните си задължения сума, чийто размер е равен най-много на полученото обезщетение.
- 59 По отношение на данъчния кредит във връзка с отглеждането на дете, също е безспорно, че става въпрос за парично обезщетение, изплащано на всяко лице, което издържа едно или няколко деца, чийто размер се променя в зависимост от семейните доходи, броя на издържаните деца, както и от други фактори относно индивидуалното положение на съответното семейство. Въпреки наименованието му данъчният кредит във връзка с отглеждането на дете съответства на сума, която компетентната администрация изплаща периодично на получателите и която изглежда е свързана с качеството им на данъкоплатци. Това обезщетение замества редица допълнителни обезщетения, които са били изплащани на заявителите на различни надбавки за издръжка на живота, обвързани с доходите и получени на основание на издръжката на деца и чиято цел най-общо е била борбата с бедността, засягаща децата.
- 60 Според практиката на Съда обезщетенията, автоматично предоставени на семействата, които отговарят на определени обективни критерии относно по-специално размера им, доходите им и капиталовите им средства, извън каквато и да е индивидуална и при упражняване на оперативна самостоятелност преценка на личните нужди, и които имат за цел да компенсират семейните разходи, трябва да се считат за социалноосигурителни обезщетения (в този смисъл вж. по-специално решения от 16 юли 1992 г., *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, т. 22 и от 10 октомври 1996 г., *Hoeber* и *Zachow*, C-245/94 и C-312/94, EU:C:1996:379, т. 27).
- 61 Прилагането на критериите, посочени в предходната точка на настоящото решение, към разглежданите социални обезщетения означава, че последните трябва да бъдат квалифицирани като „социалноосигурителни обезщетения“ по смисъла на член 3, параграф 1, буква й) от Регламент № 883/2004 във връзка с член 1, буква щ) от същия регламент.

– По главното твърдение за нарушение

- 62 С главното си твърдение за нарушение, изтъкнато в подкрепа на настоящия иск, Комисията критикува Обединеното кралство, че подчинява предоставянето на разглежданите социални обезщетения на условието заявителят да отговаря, освен на критерия, свързан с факта, че „пребивава обичайно“ на територията на приемащата държава членка, предвиден в член 11, параграф 3, буква д) във връзка с член 1, буква й) от Регламент № 883/2004, и на критерия за правото на пребиваване. Така според Комисията разглеждането на последния критерий създава допълнително условие, което не е предвидено.
- 63 В това отношение следва да се припомни, че член 11, параграф 3, буква д) от Регламент № 883/2004, на който се позовава Комисията, съдържа „стъпковителна норма“, чиято цел е да определи националното законодателство, приложимо към получаването на социалноосигурителните обезщетения, изброени в член 3, параграф 1 от този регламент, сред които са семейните обезщетения, на които могат да имат право лицата, различни от посочените в член 11, параграф 3, букви а)–г) от въпросния регламент, т.е. именно икономически неактивните лица.
- 64 Целта на член 11, параграф 3, буква д) от Регламент № 883/2004 е не само да се избегне едновременното прилагане на няколко национални законодателства към определено положение и усложненията, които могат да възникнат от това, но и да не се допусне лицата, попадащи в приложното поле на този регламент, да бъдат лишени от защита в областта на социалната сигурност поради липса на приложимо законодателство по отношение на тях (вж. по-специално решение от 19 септември 2013 г., *Brey*, С-140/12, ЕУ:С:2013:565, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 65 За разлика от това, тази разпоредба сама по себе си няма за цел да определи материалноправните условия за възникването на правото на социалноосигурителни обезщетения. По принцип тези условия трябва да се определят в законодателството на всяка държава членка (вж. в този смисъл решения от 19 септември 2013 г., *Brey*, С-140/12, ЕУ:С:2013:565, т. 41 и цитираната съдебна практика и от 11 ноември 2014 г., *Dano*, С-333/13, ЕУ:С:2014:2358, т. 89).
- 66 Следователно от член 11, параграф 3, буква д) от Регламент № 883/2004 във връзка с член 1, буква й) от същия регламент не може да се изведе, че правото на Съюза не допуска национална разпоредба, която обуславя правото на социални обезщетения, каквито са разглежданите социални обезщетения, от факта дали заявителят разполага със законно право на пребиваване в съответната държава членка.
- 67 Всъщност Регламент № 883/2004 не създава обща схема за социална сигурност, а позволява запазването на отделните национални схеми и има единствено за цел да осигури координирането им, за да осигури ефективното упражняване на свободното движение на лицата. Така той позволява запазването на отделни схеми, което поражда отделни вземания спрямо различни институции, срещу които заявителят притежава преки права или по силата само на вътрешното право, или по силата на вътрешното право, допълнено при необходимост от правото на Съюза (решение от 19 септември 2013 г., *Brey*, С-140/12, ЕУ:С:2013:565, т. 43).
- 68 От практиката на Съда следва обаче, че по принцип няма пречка за това предоставянето на социални обезщетения на икономически неактивни граждани на Съюза да се поставя в зависимост от изискването те да отговарят на условията за придобиване на право на законно пребиваване в приемащата държава членка (в този смисъл вж. по-специално решения от 19 септември 2013 г., *Brey*, С-140/12, ЕУ:С:2013:565, т. 44 и от 11 ноември 2014 г., *Dano*, С-333/13, ЕУ:С:2014:2358, т. 83).

- 69 Следователно стълкновителната норма, предвидена в член 11, параграф 3, буква д) от Регламент № 883/2004, не е подменена, противно на твърдяното от Комисията, с критерия за правото на пребиваване, който е неразделна част от условията за предоставяне на разглежданите социални обезщетения.
- 70 При тези условия следва да се посочи, че изтъкнатият от Комисията довод, че лице, което не отговаря на изискуемите условия, за да може да се ползва от разглежданите социални обезщетения, се намира в положение, в което спрямо него не е приложимо нито правото на Обединеното кралство, нито друго право, също не може да бъде приет.
- 71 Всъщност това положение не е по-различно от положението, в което се намира заявител, който не отговаря на едно от изискуемите условия, за да може да ползва семейно обезщетение, поради каквато и да е друга причина, и който вследствие на това действително не би имал право на такова обезщетение в никоя държава членка. Това обстоятелство обаче би се дължало не на факта, че никое друго право не би било приложимо спрямо него, а на факта, че този заявител не отговаря на материалноправните условия, предвидени от държавата членка, чието законодателство се прилага спрямо него по силата на стълкновителните норми.
- 72 В това отношение е важно също да се припомни, че от отговора си на мотивираното становище Обединеното кралство не е спирало да твърди, че не е искало да подчини проверката за обичайния характер на пребиваването на заявителя на негова територия на условието по-специално че той разполага с право на редовно пребиваване. Всъщност, както по същество посочва генералният адвокат в точка 54 от заключението си, от нито един документ от преписката, предадена на Съда, не става ясно, че Обединеното кралство е възнамерявало да обвърже критерия за правото на пребиваване с контрола на обичайното пребиваване по смисъла на член 11, параграф 3, буква д) от Регламент № 883/2004. Както изтъква тази държава членка в хода на съдебното заседание, законосъобразността на пребиваването на заявителя на нейната територия представлява материалноправно условие, на което икономически неактивните лица трябва да отговарят, за да могат да се ползват от разглежданите социални обезщетения.
- 73 С оглед на изложените по-горе съображения, доколкото Комисията не е доказала, че критерият за правото на пребиваване, въведен от законодателството на Обединеното кралство, засяга сам по себе си разпоредбата на член 11, параграф 3, буква д) във връзка с член 1, буква й) от Регламент № 883/2004, следва да се отхвърли главното твърдение за нарушение на тази институция.

– По твърдението за нарушение, предявено при условията на евентуалност

- 74 При условията на евентуалност, ако следва да се приеме, че проверката на критерия за правото на пребиваване като такава не е включена в проверката за обичайното пребиваване на заявителя на разглежданите социални обезщетения и че контролът на първия критерий се извършва самостоятелно, Комисията поддържа, че въвеждането на критерия за правото на пребиваване в националното законодателство безспорно поражда пряка дискриминация или поне непряка, забранена с член 4 от Регламент № 883/2004.
- 75 В това отношение следва да се припомни, както беше посочено в точка 68 от настоящото решение, че по принцип няма пречка за това предоставянето на социални обезщетения на икономически неактивни граждани на Съюза да се поставя в зависимост от материалноправното условие те да отговарят на необходимите изисквания, за да разполагат с право на законно пребиваване в приемащата държава членка.

- 76 Вярно е също, че приемаща държава членка, която за целите на предоставянето на социални обезщетения, каквито са разглежданите социални обезщетения, изисква редовно пребиваване на гражданин на друга държава членка на нейна територия, извършва непряка дискриминация.
- 77 Всъщност от постоянната практика на Съда следва, че национална разпоредба трябва да се счита за непряко дискриминационна, когато поради характера си може да засегне в по-голяма степен гражданите на други държави членки, отколкото гражданите на съответната държава, и може да постави по-специално първата категория в по-неблагоприятно положение (вж. в този смисъл решение от 13 април 2010 г., Bressol и др., C-73/08, EU:C:2010:181, т. 41).
- 78 В рамките на настоящия иск националната правна уредба налага заявителите на разглежданите обезщетения да разполагат с право на пребиваване в Обединеното кралство. Така тази уредба създава неравно третиране между британските граждани и гражданите на другите държави членки, тъй като такова условие за пребиваване е по-лесно изпълнимо от гражданите на тази държава членка, които най-често обичайно пребивават в Обединеното кралство, отколкото от гражданите на други държави членки, които, напротив, по принцип пребивават в държава членка, различна от Обединеното кралство (вж. по аналогия решение от 13 април 2010 г., Bressol и др., C-73/08, EU:C:2010:181, т. 45).
- 79 За да бъде обоснована, такава непряка дискриминация трябва да може да гарантира осъществяването на легитимна цел и не може да надхвърля това, което е необходимо за постигането на тази цел (в този смисъл вж. по-специално решение от 20 юни 2013 г., Giersch и др., C-20/12, EU:C:2013:411, т. 46).
- 80 В това отношение се налага констатацията, че от практиката на Съда става ясно, че необходимостта да се защитят финансите на приемащата държава членка по принцип обосновава възможността да се упражни контрол за това редовно ли е пребиваването към момента на предоставянето на социално обезщетение, по-специално на лицата от други държави членки, които са икономически неактивни, тъй като такова предоставяне би могло да се отрази на общото равнище на предоставяните от тази държава помощи (в този смисъл вж. по-специално решения от 20 септември 2001 г., Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, т. 44, от 15 март 2005 г., Bidar, C-209/03, EU:C:2005:169, т. 56, от 19 септември 2013 г., Brey, C-140/12, EU:C:2013:565, т. 61 и от 11 ноември 2014 г., Dano, C-333/13, EU:C:2014:2358, т. 63).
- 81 По отношение на пропорционалността на критерия за правото на пребиваване се налага констатацията, както посочва генералният адвокат в точка 92 от заключението си, че проверката в рамките на предоставянето на разглежданите социални обезщетения от националните органи на факта, че заявителят не се намира неправомерно на територията, трябва да се счита за своеобразен контрол за това редовно ли е пребиваването на гражданите на Съюза съгласно член 14, параграф 2, втора алинея от Директива 2004/38, в резултат на което трябва да отговаря на изискванията на последната.
- 82 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 14, параграф 2 от Директива 2004/38 гражданите на Съюза и членовете на техните семейства се ползват от правото на пребиваване, посочено в членове 7, 12 и 13 от тази директива, дотогава, докато отговарят на условията, посочени в тези членове. В конкретните случаи, при които съществува основателно съмнение относно това дали гражданин на Съюза или членове на неговото/нейното семейство отговарят на условията, посочени в тези членове, държавите членки имат право да проверяват дали тези условия са изпълнени. Член 14, параграф 2 от Директива 2004/38 обаче предвижда, че проверката не се извършва регулярно.
- 83 От становището на Обединеното кралство, формулирано в хода на съдебното заседание, става ясно, че за всяко от разглежданите социални обезщетения заявителят трябва да посочи във формуляра на заявката редица данни, от които става ясно дали е налице или не право на

пребиваване в Обединеното кралство, като впоследствие тези данни се проверяват от компетентните органи, за да се предостави съответното обезщетение. Единствено в особени случаи от заявителите се изисква да представят доказателства, че действително се ползват от право на редовно пребиваване на територията на Обединеното кралство, както са декларирали във формуляра на заявката.

- 84 По този начин от информацията, с която разполага Съдът, става ясно, че противно на твърдяното от Комисията, контролът спазени ли са условията, посочени в Директива 2004/38, за наличието на право на пребиваване, не се извършва регулярно, поради което не противоречи на изискванията по член 14, параграф 2 от посочената директива. Единствено при съмнение британските органи правят необходимите проверки, за да установят дали заявителят отговаря на условията, предвидени в Директива 2004/38, по-специално посочените в член 7 от нея, и следователно дали разполага с право на редовно пребиваване на територията на тази държава членка по смисъла на тази директива.
- 85 В този смисъл Комисията, която трябва да установи твърдяното неизпълнение на задължения и да представи на Съда доказателствата, необходими за проверката му дали е налице това неизпълнение (вж. по-специално решение от 23 декември 2015 г., Комисия/Гърция, C-180/14, EU:C:2015:840, т. 60 и цитираната съдебна практика), не е представила доказателства, от които да става ясно, че подобен контрол не отговаря на условията за пропорционалност, че не може да гарантира изпълнението на целта за защита на публичните финанси и че надхвърля необходимото за постигането на такава цел.
- 86 От изложеното по-горе става ясно, че фактът, че в рамките на настоящия иск разглежданото национално законодателство предвижда, че за целите на предоставянето на разглежданите социални обезщетения компетентните органи на Обединеното кралство изискват редовно пребиваване на тяхна територия на гражданите на други държави членки, които искат да се ползват от такива обезщетения, не представлява дискриминация, забранена съгласно член 4 от Регламент № 883/2004.
- 87 Следователно искът трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По съдебните разноски

- 88 По силата на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Обединеното кралство е направило искане Комисията да се осъди да заплати съдебните разноски и тя е загубила делото, последната следва да се осъди да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отхвърля иска.**
- 2) **Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски.**

Подписи